

Sijtje geniet van hun oogen en handen en lachen, ze laaft er zich aan als aan een bron. Maar na een week hangen ze aan Mary, vechten ze om haar arm te bemachtigen. Als bittere droppels rijen woorden in haar herinnering:

„Jong is je leven, lang is je weg, en de liefde, die we je brengen drink je in eenen teug en dan keer je je om en loopt weg van ons.”

Er is nu een eenzaamheid over Sijtje gekomen, die niemand ter wereld meer wegnemen kan, ook haar dokter niet.

En op een avond, als Sijtje de grooten tot de trap heeft gebracht en ze ze over de leuning nakijkt, kan ze het zonderlinge verlangen, dat ze altijd met zich voert, niet bedwingen en werpt ze zich naar beneden in de vestibule.

Ze valt met haar hoofd op de tegels.

